

Другим важливим кроком має стати обговорення прийнятої стратегії в робочому колективі.

Вкрай важливо в кожному структурному підрозділі підприємства сформулювати ясне і чітке бачення того, як дана стратегія буде реалізовуватися саме в конкретному відділі, бригаді. На цьому етапі необхідно обговорити зі співробітниками модель поведінки співробітника даного підрозділу в кризовій ситуації, обговорити критерії оцінки праці. Керівник повинен переконатися в тому, що всі співробітники його підрозділу розуміють свої завдання і те, якою поведінкою чекає від них керівництво компанії.

Саме тому третій кроком мають стати індивідуальні співбесіди з кожним співробітником відділу, підрозділу, бригади. У ході цих співбесід необхідно уточнити цілі і завдання співробітника, його поведінка, при необхідності внести корективи. В подальшому такі зустрічі повинні носити регулярний характер і відбуватися частіше, ніж у звичайних умовах.

У стресовій ситуації, народженої кризою, увага і турбота керівника - найсильніший стимулятор діяльності для співробітника. Кожен працівник повинен відчувати себе частиною колективу, якому небайдужа доля цієї людини. Керівник в даному випадку виступає виразником турботи колективу про співробітника[2].

Ці заходи повинні бути спрямовані на формування у кожного співробітника і, в першу чергу, у керівників нового образу ставлення до роботи.

1. Пережогіна К.А. Інноваційні зміни в системі управління персоналом / К.А. Пережогіна // Молодий вчений. – Херсон, 2015. – № 4. – С. 403-408.

2. Дудник І. Побудова системи управління персоналом в умовах тривалої кризи:[Електронний ресурс] // Управління персоналом: журнал. – 2008. – № 23. – Режим доступу: <http://www.top-personal.ru/issue.html?1841>

РЕСУРСОЗБЕРЕЖЕННЯ ЯК СКЛАДОВА ЕФЕКТИВНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ

Безугла Є.К.

Науковий керівник – Калашнікова Х.І., канд. екон. наук, доцент

Сьогодні збереження ресурсів енергетики є одним із найсерйозніших завдань. Людство дуже неекономно використовує майже всі види енергоресурсів. Боротьба за енергію, за її джерела, за відкриття нових способів її перетворення і використання йде безперервно й дедалі наростаючими темпами.

Енергозбереження – це зменшення споживання енергії за рахунок

використання меншої кількості енергетичних послуг.

Нині приділяється велика увага питанням економного використання енергоресурсів через різке збільшення витрат на їх видобування і виробництво, а також високу вартість нафти та газу на світовому ринку.

Впровадження енергозберігаючих технологій в господарську діяльність як підприємств, так і приватних осіб на побутовому рівні, є одним з важливих кроків у вирішенні багатьох екологічних проблем - зміни клімату, забруднення атмосфери, виснаження копалин ресурсів та інші [1].

Економія енергії – це ефективне використання енергоресурсів за рахунок застосування інноваційних рішень, які здійсненні технічно, обґрунтовані економічно, прийнятні з екологічної та соціальної точок зору, і не змінюють звичного способу життя.

Головною стратегічною метою енергозбереження для нашої країни є зростання енергоефективності в усіх галузях та поселеннях країни, також визначити те, якими заходами та наскільки можна досягти цього підвищення.

Ціль енергозбереження полягає у поліпшенні екологічної ситуації та підвищенні економічності систем енергопостачання.

На сьогодні зниження споживання електроенергії дозволяє забезпечувати підключення нових споживачів при мінімальних капітальних витратах в розвитку інфраструктури міста, знімає проблеми виділення земельних ділянок, під нове будівництво об'єктів генерації, зменшити навантаження на довкілля та у цілому позитивно впливає на містобудівельний розвиток [2].

Після досліджень багатьох країн світу, було з'ясовано, що в сучасних умовах економія 1 т умовного палива вимагає, як правило, менших витрат, ніж приріст видобування еквівалентної його кількості.

Енергозберігаючий шлях розвитку економіки передбачає:

- зниження в розрахунку на одиницю продукції витрат палива, електроенергії і теплоти на кінцевій стадії їх споживання;
- докорінне вдосконалення видобутку, виробництва, перетворення, транспортування і зберігання енергоресурсів, що зумовлює підвищення коефіцієнту їх використання;
- вдосконалення структури енергобалансу у напрямку заміщення в ньому дефіцитних і дорогих енергоресурсів дешевшими і доступнішими, а також нетрадиційними джерелами енергії.

У сучасному світі можна зменшити використання електроенергії за рахунок альтернативних джерел енергії, а саме - сонце, вітер, теплота Землі, але до останнього часу немає ефективних розробок для їх

економічного широкомасштабного використання [1].

Дуже важливою та надзвичайно складною є організація енергозбереження в країні. Нажаль, в нашій країні немає досвіду здійснення таких значних проєктів. У той самий час енергозбереження поступово перетворюється на загальну потребу. Недолік електричних потужностей та газу у періоди сильних похолодань, глобальна боротьба з викидами парникових газів диктують необхідність кардинальної зміни ставлення до енергозбереження. Найбільш доцільним з технічної та економічної точки зору для країни буде проведення політики енергозбереження, що має правовий статус державної політики. У такому контексті енергозберігаюча політика повинна розглядатися як сукупність дій, що відповідають загальнонаціональним інтересам - забезпеченню життєздатності економіки, охороні навколишнього природного середовища, стратегії безпеки. Від результатів розв'язання цієї масштабної проблеми залежить місце нашого суспільства на ряду розвинених стосовно економіки країн і життя громадян.

1. Турченко Д.К. Енергозбереження та економіка України/ Д.К. Турченко. – Донецьк: ВІК, 2006. – 310 с.

2. Козоріз Г.Г. Ефективність енергозберігаючих технологій / Г.Г. Козоріз. – Львів, 1998. – 136 с. – С. 129-136.

РОЗРОБКА РЕКОМЕНДАЦІЙ ЩОДО УДОСКОНАЛЕННЯ МЕНЕДЖМЕНТУ ПЕРСОНАЛУ

Флотська Ю.І.

Науковий керівник – Мельман В.О., канд. техн. наук, доцент

В даний час для туристського ринку характерна жорстка конкурентна боротьба за клієнта, ринки збуту і сфери впливу. На українському ринку збільшується кількість іноземних компаній, що займаються туризмом. Індустрія туризму унікальна тим, що персонал є важливим ресурсом і складовою продукту. Можна сказати, що коли мова йде про вдосконалення управління туристської організацією, то особлива увага приділяється питанням навколишнього середовища, ринку, конкурентам, клієнтам. Однак, головні зусилля управління в індустрії туризму повинні бути спрямовані на її персонал.

Персонал в індустрії туризму є найважливішою складовою частиною кінцевого продукту, одним з основних ресурсів конкурентних переваг організації, і, отже, якість обслуговування в туристських організаціях залежить від майстерності і свідомості службовців. Задоволення клієнта в сфері обслуговування досягається ввічливістю персоналу та його чуйністю.